

popravit ta dvorec. Nesrečni požar dné 2. rožnika 1541. je vse pokvaril. Zato je pa Ferdinand I. skrbel, da se zopet popravi. Cesar Rudolf II. od l. 1576—1611., ki je tu prebival, je vse olepšal. Kralj Matjaž je sicer skrbel za popravo in olepšavo kraljevega dvorca, ali se je preselil na Dunaj. Zadnji cesar, ki je tu prebival, se mi zdi, je bil cesar Ferdinand I., ki je umrl l. 1875. Velikanska dvorana v kraljevem dvorcu — največja dvorana v Evropi — je 24 m široka in 48 m dolga. Kedar je vsa razsvetljena, gori 2300 sveč. Bolj pa kakor kraljevi dvorec, bo gotovo zanimala bralce krasne cerkev sv. Vida s svojimi znamenitostmi in dragocenostmi. (Dalje prih.)

Listek.

Potres.

(Spisal Fr. Črnagoj.)

Zimska vihra je vila po planem. Velike sobote večer, v cerkvah vesoljnega krščanskega sveta pa je donela proti nebu vznesena, veličastna himna: Resurrexit dominus vere, aleluja! Pojemajoča zina je bila zbrala vse ostale ji moči in je divjala v zadnjem, smrt-nem boji z nastopajočo pomladjo.

Radi tega pa tudi ni segal „resurrexit“ ljudem tako v srca, kot prejšnja leta, in verniki, zapuščajoči cerkev, zavijali so se tesneje v svoja oblačila in hiteli molče na svoj dom.

V jutru vstajenja Gospodovega pa so bili vrhovi gora s snegom odeti, nebo je ostalo od jutra do večera oblačno in tožno, ledena burja pa je jemala ves odsev najkrasnejšega vseh praznikov v letu.

Zdelo se je, da to ni dan vstajenja, dan veselja, temveč da je to dan smrti!

Grozna pa je bila noč, ki je napočila — — — noč, kakor jednake še nismo preživeli nikdar! To je bil strašen „resurrexit“, ki je hrumul na naše uho ter nam pretresal dušo!

Da, bil je trepet, kakor da je vstal zares Gospod, ki prihaja strašen kot sodnik na oblakih neba v vsi veličastni grozi svoji — — — sodit žive in mrtve!

Oj — — — to je bobnelo, ropotalo, grmelo, zvenčalo in hruščalo — — — kakor da se podira v resnici ves svet, pa že strmoglavimo z zidovjem vred v neznane prepade.

„Jezus, Marija — — Francelj — — — ali slišiš — — — ali slišiš? — — Grozen potres — — — ali slišiš? — — Oj — — saj se že vse podira — — brž ven, ven“ — — vpila je žena moja.

Jaz pa — — s silo prebujen iz spanja — — slišal sem vse dobro — — le predobro in — — goltal sem — — goltal — — a niti besede nisem mogel ziniti. Vzdigal sem se, toda posteljo mojo je reševalo s tako silo, da na vstajanje ni bilo misliti, temveč oprt na roke sem bil pripognjen čez otroka, ki je spal pri meni, da ni letel omet nanj.

Ženi se je posrečilo užgati luč, in tedaj pa so mi zazijale nasproti špranje in razpoke v zidovji in ob stropu, postelji pa sta bili takoj polni ometa. In kako se je treslo!

Slednjič je prenehalo vender vender prvo silno tresenje, pa tudi prvi silni, silni strah, da sem vsaj k sapi prišel. Žena je bila hitro na nogah, zavila je manjšega otroka in pripravljena je bila, da zapusti sobo.

Meni se pa ni nič kaj mudilo. Bil sem že v dvomu, naj li zapustim toplo izbo, pa naj grem venkaj ali ne, češ, saj sedaj bode mir in konec tega plesu. Natikam si zložno „neimenljive“, pripenjam naravnice — — — rrr — — — že zopet polom in ropot!

V hipu sem v brezpetnikih, oblečem lahko suknjico, ogrnem plašč, stisnem starejšega otroka — ki je hitel „ata, mene, mene“ k sebi pod obleko in bežim venkaj, sklonjen nad otroka, da mu ne pade kos odpadajočega zidovja na njega nežno glavo.

Dekla mi je svetila na tej poti, in videl sem še razbito zrcalo na steni, prevrnjene steklenice na omari, velika svetilnica na stropu pa se je gugala v velikem loku.

Srečno smo bili zunaj v temi, v mrazu.

„Oj, klobuka nimam, klobuka! Na klavirji takoj pri vratih je, ali ga morda greš iskat, Franica?“ vskliknem jaz.

V hipu skoči dekla nazaj in že mi ponudi klobuk — bil je moj najboljši — in zadovoljen si ga menim natekniti. Toda — natikam ga tako, natikam drugače — — pa le noče na glavo.

„Kaj ti li je, klobuče, saj se mi nisi vender še nikdar uprlo?“ Discipline si se tudi že navadilo? Aha, tako — — — oglavje ti je stlačil potres na nasprotno stran?! Ti ubogi revež, ti! Ko bi bil potres z mojo glavo tako brezobzirno ravnal, kot je s teboj, najbržeje bil bi jaz tudi glavo sedaj-le zaman natakal na svoj vrat.“

No, potlačen klobuk — „geniert grosse Geister wenig“! Z levico primem klobuk, z desnico pa sunem dvakrat krepko z nasprotne strani v oglavje, in klobuk — — — je bil zopet sposoben za slovesne pohode. Samosvestno si ga natakem na glavo.

„Oj, Franica, jaz pa jope nimam, pa rute, pa tega in onega“, hitela je žena. Dekla pa je bila urna in srčna dovolj, da je prinesla vse, kar je mogla v naglici nabrati.

„V župnišče pojmo, tam je bolj trdno, ondi ne bo potresa“, pravi žena.

(Dalje prih.)